

τους είναι τέτοια, θέση ισχυρού απέναντι αδύνατου. Και όλα τα ζητήματα στον κόσμο είναι ζητήματα δυναμικά. Μήπως οι ίδιοι Πολωνοί στη Γαλικία δεν πιέζουν εθνικώς τους αδύνατους Ρουσίνους; Μήπως κι αυτοί οι υπερπολιτισμένοι και φιλελεύθεροι Άγγλοι δεν πιέζουν τους Ίρλανδοίς; Τι περιμένετε λοιπόν από τους άλλους; Όλα είναι ζητήματα δύναμης, ζητήματα θέσης και όχι φύσης.

“Ας έρθουμε στο δεύτερο παράδειγμά μας, στην Αυστρία.

‘Εδώ έχουμε αντίστροφους όρους: Όσο οι πολυάριθμοι υπόδοιοι λαοί κοιμούνται το φεουδαλικό τους ύπνο, οι σχετικά ολιγάριθμοι κυρίαρχοι γερμανοί, έπωφελομένοι του άνωτερου πολιτισμού τους, κατορθώσανε να επιβάλουν σ’ όλους μια αγγερμανική πατρίδα, με μια ένιαία γλώσσα και ένιατο γερμανικό πολιτισμό. Με το άστικό όμως ζήτημα των λαών της τά πράγματα άλλαξαν. Όλοι οι πολυάριθμοι ύποτελείς λαοί της ζωντανέψαν και άρχισαν να απαιτούνε τα άστικά, εθνικά δικαιώματά τους: γλώσσα, πανεπιστήμιο, τοπική αυτοδιοίκηση κ.τ.λ., με μια λέξη εθνική αυτοτέλεια. Οι Αυστριακοί Γερμανοί βρήθηκαν τόσο λίγοι, και έπομένως τόσο ανίσχυροι απέναντι του έγκου των έξεγερθέντων ύποτελών τους (Ούγγρων, Πολωνών, Τσέχων, Κροατών, Ιταλών κ.τ.λ.), ώστε αναγκάστηκαν βαθμηδόν να ένδώσουν και να ύποχωρήσουν εις όλες σχεδόν τις άπαιτήσεις τους. Κ’ έδω, βλέπτε, ζήτημα δυναμικό.

Όσο για τή Ρωσία, κ’ εκεί βλέπουμε το ίδιο φαινόμενο. Όσο πριν από την επανάσταση, ένιωθε τον έαυτό της άπολύτως ισχυρόν, επέζε κτηνωδώς όλους και πολιτεύονταν δόλια έκρωτιστική πολιτική στην Πολωνία, στον Καύκασο και παντού. Και αυτόν τον άνωτερο γερμανικό πολιτισμό των κυβερνώντων της Βαλτικής προσπάθησε να καταστρέψη, έκρωσιζουσα διά της βίας το Πανεπιστήμιον της Δορπάτης, μετατρέπουσα τήν λαμπρόν αυτόν φάρον της ελεύθερης έπιστήμης σε έστία ταπεινής μούχλας. ‘Επιτέλους ο σαβινισμός της ρωσικής κυβέρνησης έφτασε σε σημείο να καταργήση τα πολιτικά προνόμια του μεγάλου δουκάτου της Φιλανδίας, τα όποια έσεβάστηκαν επί ένα σχεδόν αιώνα τόσο αυτοκράτορες.

(Στάλλο φύλλο τελώνει)

Γ. ΣΚΛΗΡΟΣ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100 000 ! ΛΑΧΕΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

“Εκαστον γραμματίον ισχύον διά την κλήρωσιν 23 Οκτωβρίου 1909 τιμάται άντι μιας δραχμής.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΔΟΣ	έκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	23,000
1 Κέρδος	»	10,000
3 Κέρδη	»	3,000
3 Κέρδη	»	1,000
118 Κέρδη	»	100
557 Κέρδη	»	50
1000 εν όλω κέρδη άξίας δραχμών.....		223,000

Γραμματία πωλούνται. Είς τα δημόσια ταμεία και λοιπές δημοσίας αρχάς, εις τας Τραπεζας, εις τους σταθμούς και στασιάρχας των σιδηροδρόμων, τους διαχειριστάς των μονοπωλίων και τα πρακτορεία των εφημερίδων. **Δραχ. μίαν** έκαστον γραμματίον, ισχύον διά μίαν εκ των τριών τελευταίων κληρώσεων. Διά πάσαν πληρορρίαν ή ζήτησιν γραμματίων απευθυντέον εις τό Γραφείον του Έθνικου Στόλου και των αρχαιοτήτων, ύπουργείον οικονομικών εις Αθήνας.

Ο διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Η ΖΟΥΡΛΟΜΑΝΔΙΑΔΑ

Η ΒΟΥΛΗ

Ίώ, πώ, πώ ! Τι σφοδρά !
Σά μιλήσω τό σποθί
σά σωπήσω τό πιστόλι
ρέμα γύρο μου βαθόν
και λογιώ λογιώ διαόλοι !
Ίδεισθε κι άλλη φορά ;

ΤΟ ΚΑΠΕΤΑΝΑΤΟ

Μίλα βρέ, διαόλου γέννα,
βουβαμάρα σε κρατεί ;
Τέσσερα σε κάνω κ’ ένο,
τί ζαρώνεις, σά γατί ;

Η ΒΟΥΛΗ

Θά μιλήσω, θά μιλήσω ..
(τί να πώ και τί νάρήσω !)

ΤΟ ΚΑΠΕΤΑΝΑΤΟ

Μίλησες, μωρή στραβή ;
μίλησες, πινάθεμά σε ;
τόσα χρόνια μου κοιμάσαι,
τόρα ξύπνησες, ζαβή ;
Μες στα χάλια σου τά τόσα,
θά σου κόψω και τή γλώσσα !

Η ΒΟΥΛΗ

Ίώ, πώ, πώ ! Τι σφοδρά !
Ίδεισθε κι άλλη φορά ;

Ο ΚΟΦΙΝΑΤΟΣ

Μη μου κλαίς, να σε χρώ,
τί θά κάνης με τό κλάμα ;
“Έγγοι σου και γώ μισρώ
να τά σιάξω μ’ ένα θάμα !
Ρόδες, μάτια μου, σά βάνης,
δ,ι θένε θά τους κάνης
θά μπορείς και να γυρίσης
ξάφρον σή μεριά της Δύσης
κι Ανατολικά σάν είσαι !
“Ελα ! τήν καρότσι σήσε !
Κάποιον Χόντζα ποραμύθια
μάθε το πός είν’ αλήθεια !

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΣ

ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2
ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

ΟΙ ΛΟΞΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΙ

Πουλιέται στα γραφεία μας δρ. 2.

όρμους καταπάνω της κ’ ήθελε να τής πνίξει και πώς δεν πέθανε τήν ώρα που ο Ορέστης μέσα σε κάποιο όνειρο ανάτρεφε τό κορμί του κι έπλωνε τά μπράτσια του και τήν άγκαλιάζε σφιχτά-σφιχτά κ’ έλεγε σιγά και γλυκά (ποτέ της, ποτέ της ή Χρυσούλα δεν άκουσε από τά χείλη του Ορέστη τόση γλύκα), έλεγε :

— Νόρα ! Νόρα !...

IV

“Ετσι περνούσανε οι μέρες, έτσι κ’ οι νύχτες.

Τρομαγμένοι από τόν κατήφορο που έπαίρνε ή ζωή του ο Ορέστης. Τά νεύρα του τ’ άδυνατιζμένα από τις άμαρτωλές νύχτες τρέμανε σύρζα και στό πιο μικρό άγγιγμα της καθημερινής ζωής. “Επερτε και κάθε μέρα. Ο μεγάλος Ίδεολόγος έβγαίνει από τήν άγκαλιά της Γυναίκας, με τά νεύρα και τά ιδανικά σπασμένα. “Εβγαίνει από τις ψυχοπνίχτες άγκαλιές της αιώνας Δαλιδάς, χωρίς να χει πια άπάνω στό μέτωπό του τις χρυσές έκείνες τρίχες που τόσο μοιάζουσε άχτίδες.

Πήγαινε κ’ έρχότανε άνήσυχος. Τά έρωτικατικά ύψωνότανε σά φίδια μέσα του και του φαρμακάναν

τή ζωή.

— Γιατί νάμαι έτσι ; Γιατί ; Ποιά ή αίτία της άρρώστειας μου ; Γιατί ή δυσχарmonία αυτή ή τρομαχτική της ψυχής μου με τις άλλες ψυχές ; Θέλω να ζήσω άρμονικά, να ήσυχάσω, να προσαρμωτώ, κ’ έγω κάθε μέρα σκοντάφτω κ’ αϊματώνομαι και σέρνομαι στον γκρεμό. Γιατί ; Τι έχω ; Ποιά χέρι με σπρώχνει και με σπά ;

Δέν ήξερε κι αυτός ο ίδιος μήτε τί θέλει, μήτε πώς να τό θέλει. Μίσα του χοχλάζανε όργανοί άντάρτικοι κι άπειθάρχητοι. Τό μυαλό του έμοιαζε με τ’ άέρινα κι άσυστηματοποίητα νεφελώματα, όπου μωρμηγιαζουσε, άγέννητα άκόμα, χιλιάδες άστρα. Πρέπει να συμαζευτούνε, να μικρώνουσε και να πήξουν για να γενούνε κόσμοι.

Κ’ εΐτανε έτσι άναμαλλιάρικα ή ψυχή του παρκομένη, χωρίς έλεγχτικότητα, χωρίς ρυθμό δικό της, σε όλες τις παράτυπες επίδρατες της ζωής. Πόσες φορές, άνευρα κι άνόρεξα, δεν είχε αποφασίσει ν’ άποφύγει κάθε ώραίο πειρασμό και κάθε μαργιόλικο μονοπάτι που θά τόν παραστράτιζε, σέρνοντάς τονε σε ξένη από τόν προορισμό του κορυφή !

Θέλησε κάποτε να επιβάλει κάποια πειθαρχία στα βιβλία που διαβάζει, στα πράγματα που θω

ρεί, στους στοχασμούς που κάνει. “Ετσι οι ιδιότητες του δε θά προχωρούσανε άσύνταχτες και σκόρπιες, με θά ερχόντανε όλες σκληραγωγημένες και πειθαρχικές να κυριέψουνε του πολιορκούμενου Ίδανικίου του τό Κάστρου.

Σκέδια εύκολόπλεχτα στην άπατηλή κι άπόκοσμη γαλήνη του σπιτιού. Κ’ ύστερα ύστερα έβγαίνει στο δρόμο. Μια ώραία εικόνα που έβλεπε σε μια βιτρίνα, μια ώραία γυναίκα που πέρασε και δεν τόν κύτταξε, ένα βιβλίο φιλολογικό που έπερτε στα χέρια του και του άνοιγε καινούργιους, άνείδωτους άκόμα όρίζοντες όμορφιάς — ένα τίποτα, ένα σύννεφο γεμάτο δύση που άκίνητοσε καταπληγωμένο, ένα φαγγάρι στενοχωρημένο, μια ρεκαλάμα κολλημένη στους τοίχους, που άπάνω της εΐτανε ζωγραφισμένη, έτσι τυχαία και πάρεργα, μια γυναίκα χυτή άρνουδώ, με μεγάλες λαχανίες κορδέλες γύρω στα μαλλιά, μ’ ένα λιγνό-λιγνό, από λάστιχο τεντωμένο σωματάκι — όλα, όλα του άναποδογυρίζανε τά σκέδια, τόν κάναν άνωκάτω, δεν τόν κρήνκν ήσυχο, μόνο τόν κυνηγούσανε, του παραπονούσανε γιατί να τ’ αφήσει έτσι, άφίλητα κι άχάδευτα και να δοθεί άλάκκωρος στην Έπιστήμη, τήν ψυχρή και τήν άχόρταγη. (Άκολουθεί)